

Straftold har holdt Spekulationen og Konkurrencen indenfor rimelige Grænser . . . et varigt Anarki, som fra Slutningen af forrige Aarhundrede er utænkeligt“. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er Liberalismens Ordfører, der taler om Liberalismens Praksis i vore Dage og om den frie Konkurrence. Det er Ordføreren for de Partier, der altid tale om det Tvangstyrannei, der vilde oprinde, hvis Socialismen fik Magt. Nu siger den ærede Ordfører, at Truslen om Straftold har holdt Spekulationen og Konkurrencen indenfor rimelige Grænser. Man anvender altsaa Tvang, Trusel og Straf for at holde det nuværende Samfund i Gang, og det er ikke Trusel og Straf fra Statens Side eller fra en Lovgivningsmagt, der er valgt ved almindelig Valgret, men det er Trusler fra Pengemændenes Sider, der skulle holde Konkurrencen indenfor rimelige Grænser. Det er den Slags Trusler og Tvang, der virker beroligende og regulerende paa Priserne. Hvad vilde den ærede Ordfører sige, hvis man anvendte de samme Midler for at bringe Arbejdslønnen op som her for at holde Sukkerpriserne i Vejret? Saa vilde der lyde et Ramaskrig over de forfærdelige socialistiske Tyranner, der tyrannisere og ødelægge hele Samfundet. Jeg siger, at det er saa smaat en Falliterklæring for Liberalismen, der her er given paa Spalte 2589—90. Jeg har aldrig set Mage til den, og jeg takker den højtærede Ordfører for disse karakteristiske Udtalelser om Brysseler-Konventionen. Det er for øvrigt bekræftet eller ikke afkræftet, at Brysseler-Konventionen bestaar af Magternes Repræsentanter, store Pengemænd, der komme sammen og forhandle om, hvor meget et Land skal have Lov til at udføre af Sukker. Det er et smukt Billede paa den frie Konkurrence, paa den Maade, hvor paa Samfundet nu arbejder. Her kommer en hel Del Pengemænd sammen og vedtager, at Ruslands Roedyrkere og Landmænd kun skulle have Lov til at eksportere 150,000 Tons Sukker, hvad de have mere, skulle de æde selv, eller det skal gaa til Grunde eller raadne i Rusland. Det reguleres af Pengemagten.

Jeg vil saa gaa over til Hovedpunkterne i den højtærede Ordførers Betænkning. Der er to, det ene angaar Toldbeskyttelsen og det andet Statens Overtagelse af Sukkerfabrikkerne. Den ærede Ordførers Betragtninger vedrørende Toldbeskyttelsen — de findes paa Spalte 2595—96 og 2607—08 i Betænkningen — indeholde først to Kolonner, som den ærede

Ordfører har opstillet, og hvoraf den øverste gælder for de 3 Aar, der gik forud for Toldrevisionen af 1908, og den anden gælder de 3 efter denne følgende Aar. Den højtærede Ordfører kommer til det Resultat, at før den nye Toldlov havde De danske Sukkerfabrikker en Overpris af 9,21 Øre over Hamborg-Noteringen, og efter Toldloven havde de en Overpris af 7,99 Øre. Ergo, siger den ærede Ordfører, har Toldrevisionen af 1908 nedsat Sukkerbeskyttelsen med 1,22 Øre pr. Pd. Ja, det gaar som Fod i Hose for den ærede Ordfører, men Virkelighedens Verden er nu mere indviklet end som saa. Fantasiens Verden er skøn og let at komme frem i, men Virkelighedens haardt brolagte Landevej er noget helt andet. Dette har den ærede Ordfører glemt, da han her regnede. For det første vil jeg gøre denne Bemærkning til hans Opstilling, at i Aaret 1911, var Overprisen kun 7,47 Øre. Det er jo meget lavt og ikke noget, som man bør regne med, for den ærede Ordfører ved lige saa godt som jeg, at Sukkerfabrikkerne havde købt Roer til 9 sh. for 1911 men fra April 1911 og til hen i Sommeren steg Sukkeret efterhaanden til 17½ sh., og det er jo dog en given Ting, at selv den mest forslugne Vampyr til sidst revner, hvis den bliver ved at suge til sig. De danske Sukkerfabrikker have drevet Prisen op saaledes, at de solgte i Detail til 28 Øre, men de kunde dog ikke blive ved at skruer Prisen i Vejret, naar de kun havde betalt Roedyrkerne efter en Pris af 9 sh. Dette Aar, 1911, er altsaa et ganske exceptionelt, som man slet ikke kan regne med. Men hertil kommer, at den ærede Ordfører har anvendt, hvad han selv kalder „en simpel Gennemsnitsberegning“. Allerede ved dette Ord „simpel“ vakler hele Bygningen, thi for saa vidt Beregningen skulde være solid, maatte den ærede Ordfører have Rede paa, hvor meget Sukker der er solgt til hver eneste Notering. Men det har han ganske sikkert ikke den fjerneste Kundskab om. Som Følge deraf bliver det en simpel Gennemsnitsberegning, og det er der for saa vidt ikke noget at sige til, den ærede Ordfører har sikkert ikke kunnet benytte nogen anden Maade at regne paa. Men dermed er med det samme ogsaa givet, at de 1,22 Øre hvile paa en i højeste Grad vaklende Beregning.

Hvorledes kommer nu den ærede Ordfører til denne Gevinst af 1,22 Øre? Forklaringen derpaa faar man i Betænkningen Sp. 2607—08, hvor den ærede Ordfører